

„Já... jmenuju se Mina Kestleová. Byla jsem, a asi pořád jsem, Davyho kmotřenka.“ Ticho na druhém konci se prohlubovalo. „Dostala jsem od něj dost divný dopis, víte. A jen mě zajímalo, jestli... je v pořádku.“

„Je naživu, pokud to máte na mysli. Je v nemocnici na St Mary's.“ Přitiskla jsem si ruku k ústům. Vedle mě se Paola zoufale mračila, jako by se ptala, co se děje. Mávla jsem na ni, ať počká.

„Co se stalo?“

„Jem ho našel před týdnem, jak ležel v bezvědomí na cestě. Kdyby nebylo staré Murr, zůstal by tam možná celé hodiny. Vřískala jako o život, až to někdo uslyšel a přišel se podívat.“

„Proboha. Je v pořádku?“

Nastalo dlouhé ticho, naplněné dvaceti lety nevyřčeného. „Ne, slečno Kestleová. Obávám se, že ne.“

Vyprávěl jsem ti někdy, Mino, příběh o dívce, která si myslela, že ztratila všechno?

Bylo to v předvečer zimního slunovratu. Noc starých slov, zlomový bod roku, kdy se otevírají brány mezi světy a vše, co bylo, se může opakovat, a vše, co bude, visí na vlásku.

Dívka tu noc neměla bloudit venku, ne o Vánocích, kdy se všichni veselili a radovali a hrdla měli zahřátá vínem a kořením. Jenže ta dívka necítila žádnou radost, jen smutek, protože ztratila toho, koho milovala. A tak, v nejtemnější části

nejdelší noci, stála na břehu a přála si, aby mohla být znovu s ním.

Nebezpečné přání v takový večer. Piskies ji uslyšeli a řekli to sprigganům, a ti tu novinu syčeli buccas, mořským duchům, kteří pod vlnami tropí neplechu. Vyplížili se z moře na nohou z pěny, s lesknoucíma rybíma očima a vlasy zelenými a lepka-vými jako mořské řasy.

„Proč se k nám nepřidáš?“ zpívali. „Tvá láska čeká pod vlnami.“ A dívka vstoupila do ledového příboje až po kotníky. Voda ji štípala do kůže, promočila jí silné punčochy a buccas zpívali ještě hlasitěji.

„Čekali jsme na tebe dlouho, tak dlouho. Proč za ním nejdeš? Proč se zdržuješ na břehu?“

A dívka vstoupila do vln až po kolena, sukně se jí vlnila jako potápějící se plachta a buccas se rozezpívali ještě hlasitěji.

„Pojď dolů do našich ztracených síní. Pojď oslavit Yule se zlatem a písněmi utonulých námořníků. Na souši na tebe nic nečeká.“

A právě když se chystala vstoupit až po krk do vody, uslyšela mezi šumem větru hluk, hlasitý výkřik, který ji donutil, aby se otočila. Na břehu stála velká kočka s kožichem šedým jako kouř a očima zelenýma jako sklo. Kočka na buccas zasyčela, od srsti jí létaly jiskry, zelené oči jí plály a buccas naříkali z hněvu, že jim chce jejich kořist někdo vyrvat. Kočka zavrčela a buccas se ponořili do hlubin, až byly vidět jen jejich smutné rybí oči. Kočka prskla a mávla tlapou po mořské pěně a poslala je s prázdnýma rukama zpět do jejich utopených síní.